

A Fővárosi Ítéltábla a Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(.....) felperesnek - a Baracsi Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(.....) I. rendű, a dr. Ercsey Zsombor ügyvéd (.....) által képviselt(.....) II. rendű, a Dr. Jaczó Dániel Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(.....) III. rendű és a dr. Bárdos Gyöngyi Anna ügyvéd (.....) által képviselt.....(.....) IV. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. május 15-én kelt 22.G.41.180/2011/77. számú ítélete ellen a felperes 78. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes által a IV. rendű alperesnek fizetendő perköltséget 1.025.000 (Egymillió-huszonötezer) forintról 300.000 (Háromszázezer) forintra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa, a II. rendű alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint, a III. rendű alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa, és a IV. rendű alperesnek 100.000 (Egyszázezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 2012. május 15-én kelt 22.G.41.180/2011/77. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg

15 napon belül az I. rendű alperesnek 1.025.000 forint + áfa, a II. rendű alperesnek 1.000.000 forint, a III. rendű alperesnek 1.000.000 forint + áfa, a IV. rendű alperesnek 1.025.000 forint összegű perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás szerint az(továbbiakban:) 2002. július 23-án kelt társasági szerződéssel, 50-50 %-os részesedéssel, 3.000.000 forint törzstőkével a felperes és a.....alapította. A tagsági viszonya 2004. október 25-én megszűnt, ezen időponttól kezdődően atagja alett. Jelen per I. és II. rendű alperesének képviseleti jogosultsága önálló cégjegyzési jogosultsággal rendelkező vezető tisztségviselőként aalapításától kezdődően 2007. július 23-áig állt fenn. A felperes részesedése a társaságban 2005. december 1-jétől 55 %-ra emelkedett. Avezetett bankszámlája fölött az alapítástól kezdődően az I. rendű alperes, továbbá,és rendelkezett aláírási jogosultsággal akként, hogy az I. rendű alperes a további három aláírásra jogosult személy valamelyikével közösen volt jogosult aláírni. A II. rendű alperes 2005. június 16-ától az I. rendű alperessel, illetve a további három együttes rendelkezési joggal rendelkező személlyel együtt volt jogosult meghatalmazottként eljárni aügyeiben. 2005. november 23-án az I. és a II. rendű alperes új aláíráskartont állított ki úgy, hogy ettől az időponttól kezdődően a bankszámla felett az I. és a II. rendű alperes együttesen volt jogosult rendelkezni. A 2006. március 10-én megtartott taggyűlése határozatokat hozott további ügyvezetők megválasztásáról, illetőleg az ügyvezetők cégjegyzési és együttes aláírási jogáról. Ezeket a határozatokat a 2006. március 31-én összehívott taggyűlés megerősítette, ugyanakkor a.....legfőbb szerve a 15/2006. (III. 31.) számú határozattal felkérte az I. rendű és a II. rendű alpereseket mint ügyvezetőket, hogy a tagoknak havontajelentést, hetente bankszámlaegyenleget és pénzmozgásokról bizonylatot, valamint szintén havonta teljes befektetői jelentést küldjenek írásban. A társaság egyik tagja, a a 2006. április 13-án előterjesztett keresetében ezen határozatok bírósági felülvizsgálatát kérte. A 2006. május 29-én megtartott taggyűlése ismételten megerősítette a 2006. március 31-én hozott, 1-15. sorszámgig számozott határozatokat, melyek felülvizsgálata iránt a 2006. július 29-én indított pert a bíróság előtt. A 7/2006. (V. 29.) számú határozatban a taggyűlés a felperes szavazatával úgy határozott, hogy a „fizessen vissza a készpénzletéből 900.000 USD-t a hitel visszafizetési kötelezettsége címén, és felhatalmaztaügyvezetőt, hogy utasítsa a bankot" a tranzakció végrehajtására.

A felperes és a 2002. június 16-án „vagyonterhelő jelzálogszerződést" kötöttek. A vagyonterhelő zálogszerződést a társaság képviseletében eljáró és a felperes 2006. május 18-án közjegyzői okiratba foglaltatták, melyben azt rögzítették előzményként, hogy a felperes a kölcsönt igényelt, melynek teljesítése feltételül - és a kölcsön visszafizetésének biztosítékaként - a hitelt nyújtó bank bankgaranciát kért. A felperes vállalta, hogy a javára bankgaranciát szerez legfeljebb 1.000.000 USD erejéig, és a bankgaranciát visszagarantálja. Ahitelt nyújtó pénzintézet részére az izraeli székhelyűnyújtott

bankgaranciát 1.900.000 USD összegben. A zálogszerződés alapján a felperes a13 db ingatlanára jelzálogjog bejegyzése iránti eljárást kezdeményezett, azonban az nem vezetett eredményre, mert egyes ingatlanok vonatkozásában a tulajdonjoga időközben megszűnt. Három ingatlan vonatkozásában a földhivatal az eljárást felfüggesztette annak eldöntéséig, hogy a jelzálogjog-bejegyzési kérelem alapjául szolgáló vagyonterhelő zálogszerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a tag által a ellen a Fővárosi Bíróság előtt kezdeményezett 35.G.40.596/2006. ügyszámú per milyen ítélettel zárul.

A 2006. december 28-án is tartott taggyűlést, melynek 4/2006. (XII. 28.) számú határozatában az I. rendű és a II. rendű ügyvezetők visszahívásáról rendelkezett. A fenti taggyűlésen hozott határozatok felülvizsgálata tárgyában a 2007. január 26-án indított pert.

A II. rendű alperes mint a társaság ügyvezetője 2006. augusztus 23-án kelt, a felpereshez címzett levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy nem fizette be a törzstőkéjét. A 2006. november 7-én kelt levelében közölte a felperessel, hogy a mulasztására tekintettel a törvény erejénél fogva a felperes tagsági jogviszonya a megszűnt. A a Céglőnyben nyilvános árverési hirdetményt tett közzé, amely alapján 2008. május 5-én árverés tartására került sor. Ezen az árverésen a felperes üzletrészét 1.600.000 forint kikiáltási áron a III. rendű alperes szerezte meg, aki a vételárat megfizette. A III. rendű alperes tagsági jogviszonya és a cégjegyzési jogosultsága keletkezésének bejegyzésére irányuló változásbejegyzési kérelem elbírálására a cégbíróságon még nem került sor, a III. rendű alperes „bejegyzés alatt” megjegyzéssel szerepel a cégjegyzékben.

A felperes által kezdeményezett törvényességi felügyeleti eljárásban a Fővárosi Bíróság a 2007. január 16-án kelt Cgt.01-06/006523/7. számú végzésével felhívta a a törvényes működés 30 napon belül történő helyreállítására. Ennek keretében felhívta a társaságot arra, hogy a tevékenységéről és pénzügyi helyzetéről kért felvilágosítást adja meg a többségi tag (felperes) részére, továbbá adjon kimutatást a 2005 novembere óta vásárolt és eladott ingatlanokról, valamint a további üzleti tevékenységéről, és tegye lehetővé a kérelmező számára a társaság működésével kapcsolatos szerződésekbe és bankszámláiba való betekintést. Ezt meghaladóan az ügyvezetők bírságolására irányuló kérelmet elutasította. A 9. sorszámú végzésével elutasította a 2006. március 31-ei taggyűlésen megválasztott további ügyvezetők részére adandó felvilágosításra, iratbetekintésre és társaságban való közreműködésre irányuló kérelmet. Ezeket a cégbíróság által meghozott végzéseket a Fővárosi Ítéltábla a 2007. október 15-én kelt 13.Cgtf.43.566/2007/3. számú végzésével helybenhagyta.

Az illetékes adóhatóság a számlavezető bankjához, a41.823.000 forint összegre azonnali beszédési megbízást nyújtott be, azonban a bank 2007. szeptember 27-én a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala letéti számlájára utalta át a számlán levő 169.270.380 forintot és eljárást kezdeményezett annak bírósági

letétként kezelése iránt. Az elsőfokú bíróság (a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság 22. Pk.62.264/2007/6. számú végzésében) a fenti összeget bírósági teljesítési letétként elfogadta. A végzés elleni fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 2008. május 28-án kelt végzésével a letét elfogadása iránti kérelmet elutasította azzal az indokolással, hogy nem állnak fenn a Ptk. 287. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek a bírósági letétbe helyezéssel történő teljesítéshez. A másodfokú bíróság az 1.Gpkf.75.092/2008/6. számú határozatában kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott vagyongerhelő zálogszerződés 9.2.i) alpontja alapján a bankszámla felett a felperes mint zálogjogosult rendelkezhet. Tényként rögzítette, hogy a felperes és aközött zálogszerződés érvénytelenségének megállapítása iránt per van folyamatban, azonban álláspontja szerint az érvénytelenséggel kapcsolatos perbeli vita jogerős eldöntéséig, vagyis annak megállapításáig, hogy a zálogszerződés érvényesen nem jött létre, a zálogszerződést érvényesnek kell tekinteni, és az abban foglalt rendelkezések a felek jogviszonyára irányadóak.

Aés a között 2005. október 27-én együttműködési szerződés jött létre, melyet a képviselőjében az I. rendű alperes írt alá. A a fenti szerződésből eredeztetett követelése érvényesítése végett fizetési meghagyás kibocsátására irányuló eljárást indított, melynek során a kibocsátott fizetési meghagyás jogerőre emelkedését az eljáró bíróság 2008. december 30. napjával állapította meg. A végrehajtható határozat alapján a mint végrehajtást kérő kérelmére a 168.V.276/2009. szám alatt végrehajtás indult, melyben a IV. rendű alperes mint önálló bírósági végrehajtó járt el, aki az adós vezetett számláján 2009. március 25-én lefoglalt 158.810.505 forintot. A bank a fenti összegnek a végrehajtói letéti számlára történő átutalásával egyidejűleg tájékoztatást adott arról, hogy tudomása szerint a vagyonán keretbiztosítéki vagyont terhelő zálogjog áll fenn 1.000.000 USD erejéig a felperes javára. E zálogjogra tekintettel a végrehajtó 2009. március 26-án felhívta a felperest, hogy a Vht. 114. § (2) bekezdése alapján 8 napon belül nyilatkozzon arról, a zálogjogból fakadó igényét a végrehajtási eljárás során érvényesíteni kívánja-e. A felhívás alapján a felperes a végrehajtási eljárásban jelzálogjogosultként becsatlakozott. A Fővárosi Bíróság a 0100-1.Vh.500.062/2009/12. számú, 2011. április 26-án kelt végzésével a Vht. 56. § (1) bekezdése alapján a végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtandó határozatnak jogerős határozattal történő hatályon kívül helyezésére tekintettel a végrehajtási eljárást megszüntette.

A felperes a 2011. június 17-én előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az I., a II. és a III. rendű alpereseket 1.757.227 USD összegű kártérítés, valamint ennek 2006. június 19-től járó késedelmi kamata és egyéb járulékaik megfizetésére. Keresetének jogalapjaként a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdését jelölte meg, utalva a Legfelsőbb Bíróság BH2004. 408 számú eseti döntésében kifejtettekre, mely szerint ha a társaság ügyvezetője az általa elkövetett bűncselekménnyel harmadik személynek kárt okoz, nem hivatkozhat arra, hogy a harmadik személlyel szemben a társaság felel, mert a bűncselekmény elkövetése nem tartozhat a vezető ügykörébe. Az I., a II. és a III. rendű alperesek jogellenes

magatartását abban jelölte meg, hogy abankszámlái feletti rendelkezési jogot a felperes (55%-os üzletrésszel rendelkező tag) tudta és hozzájárulása nélkül megváltoztatták, és mellőzték a korábban szükséges személyek előzetes aláírását, továbbá a 15/2006.(III.31.) sz. taggyűlési határozatot és a Gt. 27. (2) bekezdés rendelkezését is megszegve a felperes részére megtagadták a felvilágosítás-adást aügyeiről és vagyonáról. A hitelének visszafizetési kötelezettségét nem teljesítették és a rendelkezésre álló társasági vagyonból az erre vonatkozó 7/2006.(V.29.) sz. taggyűlési határozat ellenére sem fizették ki a hitelt nyújtó banknak a taggyűlési határozatban meghatározott 900.000 USD összeget. Terhükre róta még, hogy avezetett bankszámlájáról avagyonát csaknem teljes mértékben eltüntették, atulajdonát képező 282.017.000 forint - könyv szerinti - értékű ingatlanok értékesítéséből befolyt vételárat pedig ismeretlen helyre vonták. Ez azt eredményezte, hogy a hitelt folyósító bank lehívta a által adott bankgarancia alapján a követelésének megfelelő összeget, melyet - állítása szerint - a garanciát biztosítóa felperes által biztosított pénzeszközökből, a felperes költségére teljesített 2006. június 19-én 1.757.227 USD összegben. E tényállítás alapján a kár mértékét - jogfenntartással - a vagyonában beállott 1.757.227 USD-nek megfelelő 392.406.361 forint összegben és ennek 2006. június 19-től járó késedelmi kamatában jelölte meg.

A felperes további keresetet terjesztett elő a III. és a IV. rendű alperessel szemben a Ptk. 341. § (1) bekezdése alapján károsodással veszélyeztető magatartástól történő eltiltás iránt. E kereseti kérelem alapjaként arra hivatkozott, hogy a és aközött létrejött együttműködési szerződésben a javára irreálisan magas összegű kötbérfizetési kötelezettséget vállalt amelyből eredő igényét fizetési meghagyás kibocsátására irányuló kérelemmel a a bíróság előtt érvényesítette. A jogerőre emelkedett fizetési meghagyás alapján a végrehajtási eljárást indított a ellen. A végrehajtási eljárásban eljáró végrehajtó (a IV. rendű alperes) lefoglalt a158.810.505 forint összeget és azt a végrehajtói letéti számláján kezeli. A felperes úgy ítélte meg, hogy a végrehajtási eljárás megszüntetése miatt fennáll annak a veszélye, hogy a.....jogszerűtlenül tulajdont szerző és ügyvezetői tisztséget betöltő III. rendű alperes által anevében és részére nyitott bankszámlára történő átutalás esetén a jelenleg egyedül ismert vagyoni eszközt is kivonják a társaság vagyonából, ha a végrehajtó a végrehajtói letéti számlán kezelt összeget az adósnak visszautalja.

A felperes az elsőfokú eljárás során e keresetével összefüggésben két ízben terjesztett elő ideiglenes intézkedés iránti kérelmet a Pp. 156. § (1) bekezdésére hivatkozással. Először azt kérte, hogy a bíróság tiltsa el az I. rendű alperest attól, hogy a ügyvezetőjeként fellépve aznyitott bankszámlára való átutalásra hívja fel a végrehajtót, majd ezt a kérelmét kiegészítette azzal, hogy a bíróság tiltsa el a végrehajtót is attól, hogy a III. rendű alperes által nyitott akármely bankszámlára a letéti pénz visszautalásáról intézkedjen. Az elsőfokú bíróság a 2011. június 22-én kelt 22.G.41.180/2011/2-I. számú végzésével eltiltotta a III. rendű alperest, hogy a ügyvezetőjeként fellépve személyesen, vagy akár

jogi képviselője útjánönálló bírósági végrehajtót a 168.V.276/2009. számú végrehajtási eljárásban az adóstól lefoglalt 158.810.505 forintnak, illetőleg annak bármely részének aznyitott bankszámlára való kiutalására utasítsa, ezen a számlán esetlegesen lévő pénzeszegek tekintetében bármilyen rendelkezést tegyen. Az elsőfokú bíróság a 2011. július 13-án kelt 22.G.41.180/2011/12. számú végzésével a IV. rendű alperest eltiltotta, hogy alefoglalt 158.810.505 forintot, illetőleg annak bármely részét azmegjelölt bankszámlájára kiutalja, továbbá a III. rendű alperes vagy esetlegesen meghatalmazottja részéről bármilyen utasítást teljesítsen. E végzések ellen előterjesztett fellebbezések folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2011. október 11-én kelt 13.Gpkf.45.004/2011/2. számú végzésében az elsőfokú bíróság határozatait megváltoztatta, és a felperesnek a III. és IV. rendű alperesekkel szemben előterjesztett ideiglenes intézkedés iránti kérelmeit elutasította. A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú határozatában lényegében azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ideiglenes intézkedés elrendelés iránti kérelmeknek helyt adó határozata a Vht.-ben szabályozott, ezáltal a végrehajtási eljárás hatálya alá tartozó, és a perben nem álló lefoglalt és a bírósági végrehajtási ügyvitelről és pénzkezelésről szóló 1/2002. (I.17.) IM rendelet 48. § (1) bekezdése szerinti végrehajtói letéti számlán kezelt összeg kiutalását érintő rendelkező cselekményeket korlátozó - a végrehajtó és az adós közötti közhatalmi jogviszonyt is érintő - olyan határozatokat hozott, amelyekre hatáskörrel nem rendelkezett, ezért az eljárási szabályokat súlyosan megsértette. Az elsőfokú bíróság a felperes által ismételt előterjesztett ideiglenes intézkedés iránti kérelmet a 2011. december 8-án meghozott 22.G.41.180/2011/50. számú végzésével elutasította. Ezt a döntést a Fővárosi Ítéltábla a 2012. március 26-án kelt 13.Gpkf.43.371/2012/3. számú végzésével helybenhagyta, osztva azt a jogi álláspontot, hogy a végrehajtó önálló hatósági jogkörrel rendelkezik, ezért más bíróság vagy hatóság által, más eljárás keretében nem utasítható, így hatáskör hiányában a perbeli jogvita eldöntésében eljáró elsőfokú bíróság a végrehajtói letéti számlán kezelt összeg kiutalását érintő rendelkező cselekményeket korlátozó határozatokat nem hozhat.

Az I. rendű alperes a felperes perbeli legitimációja hiányára hivatkozva kérte a per megszüntetését. E körben kiemelte, hogy a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (rég. Gt.) 29. § (3) bekezdése, illetve a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (1) bekezdése alapján a felperes a ügyvezetőivel szemben közvetlenül kártérítési felelősséget nem érvényesíthet. Érdemben a kereset elutasítását kérte elsődlegesen azzal érvelve, hogy a felperes igénye a károsodástól számított öt év elteltéig miatt a Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján elévült. Vitatta a kártérítési felelősség megállapítása alapjául szolgáló valamennyi feltétel, így a terhére róható jogellenes magatartás, az okozati összefüggés, valamint a felróhatóság fennállását, és a kár bekövetkezésének bizonyítottságát is.

A II. rendű alperes maga is előterjesztett elévülési kifogást, és azzal is érvelt, hogy az ügyvezető felelőssége a társasággal szemben áll fenn, míg az ügyvezetők által harmadik személynek okozott károkért a társaságnak kell helytállnia, tehát a felperes keresetjogi joga a II. rendű alperessel szemben hiányzik.

A III. rendű alperes a per megszüntetését kérte, részben a felperes perbeli legitimációjának hiányára, részben a követelés időelőtti voltára hivatkozással. Állította, hogy károkozás nem történt, a III. rendű alperes sem a társaságtól, sem a felperestől nem vont el vagyont, a végrehajtói letéti számlán lévő pénzösszeg a társaság tulajdonát képezi, ebből következően fogalmilag kizárt az is, hogy a felperest a letétben kezelt pénzösszeggel összefüggésben kár érte volna, vagy a felperest fenyegető károsodás veszélye állna fenn. Ellenkérelmében hivatkozott a követelés elévülésére, a kereset alapjául szolgáló tények bizonyításának hiányára. Előadta, hogy a III. rendű alperes 2008. május 15-től megválasztott ügyvezető, ebből következően azon magatartások okán, melyeket a felperes a 2006 júniusában bekövetkezett kára körében előadott, nem terhelheti felelősség a későbbi időpontban ügyvezetővé váló III. rendű alperest.

Az I., a II. és a III. rendű alperesek úgy nyilatkoztak, hogy tudomásuk szerint nem folyik ellenük büntetőeljárás, de indítványozták a tárgyalás felfüggesztését a büntetőeljárás, illetőleg a 2006. május 18-án kelt zálogszerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított per jogerős befejezéséig.

A IV. rendű alperes kérte a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását. Utalt a Fővárosi Ítéltábla másodfokú határozatában kifejtett indokolására, amely szerint a végrehajtó a végrehajtást elrendelő bíróságon kívül más személy vagy hatóság által nem utasítható, a végrehajtó a reá, mint önálló bírósági végrehajtóra vonatkozó szabályok szerint köteles eljárni. Előadta, hogy a végrehajtási eljárásban lefoglalt, majd letéti számlán levő összeget a társaságnak a cégjegyzékbe bejegyzett bankszámlájára - a végrehajtási eljárás megszűnésére tekintettel - időközben visszautalta. Hangsúlyozta, hogy végrehajtói feladatai elvégzése során jogellenes magatartást nem tanúsított, így kártérítési felelőssége a Ptk. 349. §-a alapján nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság valamennyi alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmet megalapozatlannak ítélte. Kiemelte, hogy a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kártérítési felelősség megállapítására csak abban az esetben van lehetőség, ha a törvényben meghatározott feltételek együttesen fennállnak, azaz megállapítható a felperesnél bekövetkezett kár, az alperesek jogellenes és felróható magatartása, valamint a magatartás és a kár közötti ok-okozati összefüggés. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy a Gt. 9. § (2) bekezdése kifejezetten akként rendelkezik, hogy a gazdasági társaságoknak és tagjaiknak e törvényben nem szabályozott vagyoni és személyi viszonyaira kell a Ptk. rendelkezéseit megfelelően alkalmazni. A régi Gt. 29. § (3) bekezdésében, illetőleg a Gt. 30. § (1) bekezdése szerint a társaság felelős azért a kárért, amelyet a vezető tisztségviselője e jogkörben eljárva harmadik személynek okozott. Ebből következően főszabályként a felperes az I., a II. és a III. rendű alperesekkel mint vezető tisztségviselőkkel szemben a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján közvetlenül kártérítési igényt nem érvényesíthet. A bírósági gyakorlatban meghozott döntések szerint azonban nem kizárt a fenti felelősségi szabály „áttörése”, ezért a felperes az I., II. és III. rendű alperesekkel a kártérítési kereset tekintetében rendelkezik perbeli legitimációval.

Az alperesek elévülési kifogását alopatalannak ítélte, e körben kifejtette, hogy a Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor

nyomban esedékes, ennek időpontját a felperes aáltal felperes számlájának megterhelése időpontjában (2006. június 19. napjában) határozta meg. Tekintettel arra, hogy a felperes az I. és a II. rendű alperest a követelés teljesítésére írásban felszólította, ebből következően az elévülés a Ptk. 327. § (1) bekezdése értelmében megszakadt, és a felszólítás időpontjában a fenti törvényhely (2) bekezdése szerint újból megkezdődött.

Az elsőfokú bíróság azt a jogi álláspontot osztotta, hogy a jogi személy nevében és tevékenységi körében eljárva, a jogi személlyel tisztségviselői jogviszonyban álló személyekkel szemben, a jogi személlyel szerződő fél főszabályként közvetlenül nem léphet fel akkor sem, ha a vezető tisztségviselő magatartása valamely bűncselekmény törvényi tényállását is kimerítette. A társaságot terhelő felelősségi szabály áttörésére azonban kivételesen „többlet tényállási elemek” igazolása esetén sor kerülhet.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I., a II. és a III. rendű alperesek a felperes által jogellenesként hivatkozott magatartásaikat ügyvezetői minőségükben, ügykörükben eljárva tanúsították, ezek az intézkedések és mulasztások nem alkalmasak a fenti felelősségi szabály áttörésére, az alperesi tisztségviselők önálló felelősségének megállapítására. Rámutatott arra, hogy a bankszámlák feletti rendelkezési jogosultság és annak megváltoztatására való lehetőség a vezető tisztségviselők cégjegyzési jogosultságából ered, ebből következően az új aláírás-karton kiállítására az ügyvezetés körében került sor. Az elsőfokú bíróság nem értékelte többlet tényállási elemként azt sem, hogy a vagyont terhelő jelzálogszerződés érvényesítésére, valamint a felperes többségi szavazatával meghozott 900.000 USD visszafizetésére vonatkozó taggyűlési határozat végrehajtására nem került sor, mivel ezek vonatkozásában taggyűlési határozat felülvizsgálata, illetőleg a zálogszerződés érvénytelenségének megállapítása iránt per van folyamatban. A felperesnek az ügyvezetők által kifejtett és a vagyont érintő eljárásával összefüggésben előadott és sérelmezett magatartások vonatkozásában rámutatott arra, hogy ezen ügyvezetői magatartások bűncselekményt megvalósító magatartásként minősítése bizonyítottság hiányában alaptalan, mivel a felperes az alperesekkel szemben folyamatban levő büntetőeljárásra vonatkozóan bizonyítékot nem jelölt meg. A felperes által színleltnek minősített, a és aközött létrejött megállapodással összefüggésben alperesek terhére rótt intézkedések vonatkozásában rámutatott arra, hogy a végrehajtási eljárás megszüntetésére tekintettel a vagyonában lényeges, a felperes által megjelölt kár alapjául szolgáló vagyonvesztés nem következett be.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a III. és a IV. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresete elbírálásánál figyelembe vette, hogy a Ptk. 341. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, károsodás veszélye esetén a veszélyeztetett kérheti a bíróságtól, hogy azt, akinek a részéről a veszély fenyeget, tiltsa el a veszélyeztető magatartástól, illetőleg kötelezze a kár megelőzéséhez szükséges intézkedések megtételére. Megítélése szerint a III. rendű alperes terhére rótt azon intézkedés, hogy választott, de cégnyilvántartásba be nem jegyzett ügyvezetőként a társaság javára bankszámlákat nyitott, nem értékelhető veszélyeztető magatartásnak, mert a társaság működtetéséhez a bankszámla nyitására szükség van. Az a felperesi

feltételezés pedig, hogy a III. rendű alperes a bankszámla feletti rendelkezés jogát nem a Gt. szerinti kötelezettségének megfelelően gyakorolja, nem alapozza meg a veszélyeztető magatartás megállapíthatóságának feltételeit.

A IV. rendű alperes vonatkozásában utalt arra, hogy a végrehajtó a reá vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő intézkedései a felperes vonatkozásában veszélyeztető magatartásként nem értékelhetők, ezért megállapította, hogy a IV. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset alaptalan.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az I., a II. és a III. rendű alperes azon védekezését, amely szerint a felperes által a bankgarancia lehívásával, illetőleg aáltal a felperes bankszámlájáról történő leemelés tényének igazolásával kapcsolatosan becsatolt okiratok a felperes előadását kétséget kizáróan nem bizonyították, mert azt a felelősség-áttörési elemek hiánya miatt szükségtelennek ítélte.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság az I., a II. és a III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett kártérítés megfizetésére irányuló, valamint a III. és a IV. rendű alperesek ellen a veszélyeztető magatartástól eltiltásra irányuló kereseti kérelmeit megalapozatlanul utasította el, mert a vonatkozó bizonyítékokat figyelmen kívül hagyta, a szükséges és indítványozott bizonyítást pedig jogszabálysértően mellőzte. Álláspontja szerint a becsatolt okiratokkal a kárának bekövetkeztét és mértékét a szükséges mértékben igazolta. Külön kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által állított egyes jogellenes magatartások vonatkozásában a keresetet „elsősorban annak bizonyítatlansága miatt” találta alaptalannak. Részletesen előadta, hogy az elsőfokú eljárásban az egyes magatartásokhoz mely beadványában tett előadást, észrevételt, illetőleg az előadásához vonatkozóan pontosan mely előkészítő iratai mellékleteként csatolt bizonyítékokat, továbbá hangsúlyozta azt is, hogy a 2010. május 10-én faxon megküldött nyilatkozatában milyen bizonyítási indítványokat tett. Így például indítványozta, hogy a bíróság kötelezze az I., a II. és a III. rendű alpereseket a hitelnyújtás teljes dokumentációjának a csatolására, ideértve a bankgarancia lehívás okiratait és a társaság vagyonára vonatkozó kimutatásokat és bizonylatokat. Indítványozta a mindhárom számlavezető bankjának megkeresését annak megválaszolására, hogy 2005. november 23-ától kezdve ezeken a bankszámlákon kik és milyen rendelkezéseket tettek, és küldje meg a számla megszüntetéséig az összes bankszámlakivonatot. Hivatkozott arra, hogy a felperes kérte az általa nyújtott biztosíték és a biztosítékból történő kielégítés alátámasztása végett azon személyek meghallgatását, akik 2007 tavaszától a közreműködésével folyt egyeztetési tárgyalásokon részt vettek. Sérelmezte, hogy ezeket a bizonyítási indítványait az elsőfokú bíróság nem foganatosította. Érvelése szerint a fenntartott indítványai alapján további nagy terjedelmű bizonyítási eljárás lefolytatása szükséges, amely miatt az elsőfokú eljárást meg kell ismételni.

Ismételten és részletesen kifejtette, hogy álláspontja szerint mely körülmények értékelésével minősül többlételemű elemnek az alperesek terhére rótt, az

ügyvezetői tisztségük felhasználásával tanúsított magatartás. E körben részletesen utalt a Legfelsőbb Bíróság, a Szegedi Ítélőtábla és a Pécsi Ítélőtábla, valamint a Fővárosi Bíróság által meghozott döntésekre. Ezek összefoglalásaként azt hangsúlyozta, hogy a vezető tisztségviselő közvetlen felelősségének alapja az olyan minősített jogellenes és felróható magatartás, amely a jogi személyiség leple alatt saját egyéni érdekei, vagyona javára való szándékos, csalárd és célzatos visszaélésnek minősül, tehát a többlétféle állás nem más, mint a jogi személyiségből fakadó rendeltetésszerű joggyakorlás alapelveinek súlyos sérelme, a joggal való visszaélés tényállásának megállapíthatósága. Hangsúlyozta, hogy a vezető tisztségviselő személyesen tartozik felelősséggel azokért az általa okozott károkért, amelyeket saját érdekében végzett tevékenysége, a képviseleti jogkörén mintegy túllépő intézkedésével okozott, és így a társaság elsődleges érdekétől leváló többlétféle állási elem alapján megállapítható. A jelen jogvitában - véleménye szerint - indokolatlanul nem kerültek értékelésre éppen azok a körülmények, amelyek az I., a II. és a III. rendű alperesek személyes felelősségét megalapozzák, amelyek igazolják, hogy ezek az alperesek a társaság elkülönülő felelősségével visszaélve, a társaság egyik tagjának érdekeit szem előtt tartva, de a másik tagnak a jogai gyakorlását megakadályozva jártak el. A..... a felperessel szemben fennálló tartozása megtérítését teljes mértékben megtagadták, és azt ellehetetlenítették a társasági vagyon kivonása folytán. Állítása szerint az I. és a II. rendű alperesek jogellenesen és a saját vagyoni előnyükre jártak el, amikor nem fizették vissza a társasági hitelt annak ellenére, hogy az elsőfokú eljárásban csatolt okiratokkal és az utolsó éves beszámoló által igazoltan a1,2 M USD-nek megfelelő pénzeszközzel rendelkezett a bankszámlákon, továbbá 282.127.000 forint könyv szerinti értékű, összesen 18 db ingatlan is a tulajdonában volt, tehát rendelkezett olyan vagyonnal, amelyből a kölcsönt visszafizethette volna. A hitel visszafizetésének elmulasztása miatt a hitelt nyújtó bank a felperes által biztosított bankgaranciát lehívta 1.757.227 USD összegben, ezzel vagyoncsökkenést okozva a felperesnek a bankszámlája 2006. június 19-én történt megterhelésével, amely végül a felperes megkárosítását eredményezte. Véleménye szerint mind az I. és a II. rendű alperesek, mind a III. rendű alperes terhére megállapítható, hogy az ügyvezetői kinevezést felhasználva, joggal való visszaélést megvalósító tevékenységgel a felperes igényérvényesítését megghiúsították, a felperesi követelés zálogjoggal biztosított fedezetét elvonták és végső soron azt ellehetetlenítették.

A felperes véleménye szerint az álláspontját támasztja alá az a tény is, hogy az I. rendű alperes a képviseletében aszínlelt szerződés megkötésével, az indokolatlan kötbérfizetési kötelezettség vállalással amegillető jogvédelem nélkül, továbbá aelleni kötbérre vonatkozó végrehajtás indításának jogellenes lehetővé tételével megkísérelték avagyonát 158.810.505 forinttal csökkenteni.

A felperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte úgy, hogy amennyiben a III. rendű alperes a javára valahol bankszámlát nyit, e tényből még nem következik okszerűen, hogy fennáll a felperes által állított kárveszély arra vonatkozóan, hogy a végrehajtó által lefoglalt összeg visszautalása esetén az egyedül megmaradt pénzeszköz eltűnik. Ezzel szemben a felperes állítása látszik beigazolódni, hiszen az adott pénzeszköz hat hónapja az említett

bankszámlára visszautalásra került, azonban a III. rendű alperes ez alatt az időszak alatt sem teljesítette a terhelő és a felperest megillető összeg megfizetésére irányuló kötelezettségét. A III. rendű alperes mulasztása alapján igazolt az a következtetés, hogy a követelésének kielégítése jelenleg is veszélyben van, tehát a kárveszély továbbra is fennáll.

A felperes állította, hogy csak az utolsó tárgyaláson szerzett tudomást arról a tényről, hogy a IV. rendű alperes a végrehajtásban kezelt összeget átutalta a a vezetett számlájára, ezért nem volt lehetősége e körben bizonyítási indítványok előterjesztésére, ezért is szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése. A IV. rendű alperes átutalásra vonatkozó bejelentést tartalmazó irata - a felperes állítása szerint - a felperes részére nem került kézbesítésre, az utolsó tárgyaláson pedig már nem volt lehetősége érdemi nyilatkozatot tenni, a szükséges bizonyítási indítványait előterjeszteni, és annak eredményétől függően esetlegesen indokolt keresetváltoztatást megtenni. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság olyan eljárási szabálysértést követett el, amely a tárgyalás megismétlésének szükségességét vonja maga után.

A felperes a fellebbezésében kifejtette, hogy a III. rendű alperes nem minősül a társaság jogszerűen kinevezett ügyvezetőjének, ebből következően a III. rendű alperes vonatkozásában a Gt. 30. § (1) bekezdésének sem a főszabálya, sem a fenti szabályt áttörő ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a III. rendű alperes vezető tisztségviselővé válásának körülményeit. Jogorvoslati kérelmében előadta, hogy e tényt érintően per volt folyamatban. A Fővárosi Törvényszék a 11.G.42.103/2009. számú peres eljárásban meghozott határozatában megállapította, hogy a felperes üzletrészének elárverezése érvényes volt, mert a felperes tagsága a társaságban megszűnt a törzstőke befizetésének elmulasztása miatt. Az említett ítélet taggyűlési határozatként értékelte a társaság akkori ügyvezetője (a jelen per II. rendű alperese) által írt levelet a felperes tagságának megszűnéséről. Az ítélet elleni fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla azonban a 16.Gf.40.298/2012. számú eljárásban meghozott másodfokú végzésében azt hangsúlyozta, hogy az említett levél nem minősül taggyűlési határozatnak, és ehhez mérten az elsőfokú bíróságnak új bizonyítást kell lefolytatnia, és új határozatot kell hoznia. Véleménye szerint az ítéltábla döntéséből az is következik, hogy az üzletrész elárverezése jogellenes volt, vagyis azt a III. rendű alperes jogszerűen nem szerezhette meg, ezért a kártérítési követelés elutasításának alapjaként afelelősségének főszabálya a III. rendű alperes vonatkozásában fel sem merülhet.

A IV. rendű alperes magatartásának helyes értékelése érdekében előadta, hogy véleménye szerint akkor is megállapítható a végrehajtó károkozó magatartása, ha acégjegyzékbe bejegyzett bankszámlájára utalta az összeget, mert a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 22. § (1) bekezdése értelmében a cégjegyzékben bejegyzett adatokkal szemben ellenbizonyításnak van helye. Ha alapos kétség merül fel, hogy a bejegyzett bankszámla tényleg a bankszámlája-e, a bankszámlát nyitó személy valóban a érdekében járt-e el, akkor a végrehajtó nem a tőle elvárható gondossággal intézkedett az adott összegnek a kétséges bankszámlára történő kiutalásáról.

A felperes kérte továbbá, hogy a Fővárosi Ítéltábla az alperesek részére megállapított túlzott mértékű ügyvédi munkadíjat mérsékelje. Különösen a IV. rendű alperes vonatkozásában találta a megállapított jogi képvisellel kapcsolatos költséget eltúlzottnak, mivel a jogi képviselője mindösszesen néhány oldalt kitevő beadványt nyújtott be, illetőleg több tárgyalásról távolmaradt.

A felperes a fellebbezése kiegészítésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság csupán megállapítást tett arra vonatkozóan, hogy ezek az intézkedések és mulasztások nem alkalmasak a Gt. 30. § (1) bekezdésében rögzített felelősségi szabály áttörésére, azonban ennek magyarázatát nem adta, a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletben „f) pontba sorolt” alperesi magatartások értékelését sem részletezte, hanem csupán arra utalt, hogy a felperes által előadottakat e körben azért nem vizsgálta, mert a végrehajtási eljárás megszüntetése miatt a felperesi kár alapjául megjelölt vagyronvesztés a terhére nem következett be.

A felperes hangsúlyozta azt is, hogy a felperes által finanszírozott hitelből megvásárolt 18 db ingatlan elidegenítéséből eredő bevétel, továbbá aegyéb vagyonának hollétét az alperesek semmilyen módon nem igazolták, emiatt terhükre a fedezetelvonás elkövetése megállapítható, amely megakadályozta a felperesi követelés kielégítését, a zálogjogi biztosíték érvényesítését. Csatolta a Céglőny megjelent példányának kivonatát, amellyel a utolsó ismert banszámlájának megszűnését igazolta.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perlköltségben marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárás során a bíróság több ízben felszólította a felperest a keresetét alátámasztó tények bizonyítására, ezek között konkrétan arra, hogy mely magatartásokat tart az alperesek részéről olyanoknak, amelyekkel az ügyvezetői jogkörüket túllépve jogellenesen kárt okoztak a számára. A felperes ezt részletező 61. sorszámú beadványa tartalmazta a felperes állításait, azonban azt a felperes már nem jelölte meg, hogy milyen jogszabályi rendelkezésekbe ütköztek az alperesek terhére rótt magatartások, illetőleg azokat miért minősítette jogellenesnek. Az elsőfokú bíróság az ítéletében kellő mértékben megindokolta, hogy a felperes által állított magatartások miért nem minősíthetőek a társaság felelősségének szabályát áttörő többlet elemként. Véleménye szerint a felperes azt sem fejtette ki, mely magatartások azok, amelyek a bűncselekmények megvalósításához szolgáltattak ténybeli alapot, holott e vonatkozásban a Pp. 164. §-a értelmében a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a 2011. december 13-án megtartott tárgyaláson tájékoztatta a felperest a bizonyításra szoruló tényekről, azonban e bizonyítási kötelezettségének a felperes nem tett eleget. Megismételte, hogy ellene nem volt és jelenleg sincs folyamatban büntetőeljárás, így szó sem lehet „büntetőjogilag is értékelhető” magatartásáról.

Az I. rendű alperes ellenezte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíjat mérsékelje. Hivatkozott arra, hogy annak

meghatározására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének c) pontja alapján kiszámítható minimum összegben került sor.

A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, az iratokat és a bizonyítékokat megfelelően mérlegelte, döntése megalapozott. Ismételten hangsúlyozta, hogy mind a régi Gt., mind a Gt. rendelkezései értelmében a II. rendű alperes, mint ügyvezető felelőssége nem állapítható meg, mert a társaságot terhelő felelősségi szabály áttörésére csak kivételesen, többlet tényállási elemek igazolása esetén kerülhet sor. A felperes által ilyen tényállási elemként megjelölt minősített magatartásokat az elsőfokú bíróság részletesen vizsgálta, és helyesen értékelte úgy, hogy a felperes által jogellenesnek minősített magatartásokat az ügyvezetők e jogkörükben eljárva tanúsították, ezért azok nem alkalmasak az alperesi tisztségviselők önálló felelősségének megállapítására. Továbbra is hangsúlyozta, hogy a felperes sem a kárt, sem a II. rendű alperes károkozó magatartását, sem a kettő közötti összefüggést nem bizonyította. Kiemelte, hogy a felperes ugyan állította, de nem igazolta, hogy a bankgarancia lehívásának következményeként a felperes pénzeszközeiből történt a hitelének visszafizetése, mert nem csatolta a felperes és a között létrejött bankgarancia alapját képező szerződést. Véleménye szerint a és a kötelezett közötti megállapodásból egyértelműen kitűnhetett volna a bankgarancia léte, a bankgarancia nyújtására vonatkozó kondíciók, valamint a garantőr (kötelezett) személye és a garancia lehívásának feltételrendszere, amennyiben az ezzel kapcsolatos okirati bizonyítékokat a felperes csatolta volna.

A II. rendű alperes hangsúlyozta, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy aüzletrész-árverése jogszerűtlen lett volna, e körben folyamatban volt perben az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A felperes bűncselekmények elkövetésére is hivatkozott, azonban ezek megvalósulását sem igazolta. A II. rendű alperes álláspontja szerint a II. rendű alperes, mint vezető tisztségviselő személyes marasztalásához elengedhetetlen lett volna, hogy olyan minősített és jogellenes felróható magatartást bizonyítson a felperes, amely a jogi személyiség leple alatt a károkozó fél saját egyéni érdekei, vagyona javára elkövetett, szándékos és csalárd célzatú visszaélésnek minősül. A felperes az általa károkozóknak minősített személyek javára bekövetkezett vagyongyarapodást nem is állított, és nem is igazolt.

A III. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében tartalmilag az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Ismételten hangsúlyozta, hogy a felperes a károkozó magatartást, illetőleg a kárát abból vezeti le, hogy a bankhitele végső soron 2006 júniusában a felperes pénzeszközeiből került visszafizetésre. Ebben az időszakban azonban a III. rendű alperes semmilyen jogviszonyban nem állt a mert csak 2008. május 15-én lett vezető tisztségviselő, emiatt a két évvel korábban bekövetkezett kárral összefüggésben jogellenes magatartást nem tanúsíthatott. Úgy vélte, hogy a felperes félreértelmezi a megjelölt bírósági döntésekben kifejtett „többlet tényállási

elemek" tartalmát, amelyek a társaság ügyvezetőinek kártérítési felelőssége megállapíthatóságát lehetővé teszik. Álláspontja szerint a többlet tényállási elem megvalósulásához az szükséges, hogy az ügyvezető ezen jogkörével visszaéljen, és maga vagy más javára olyan szerződést kössön, amely színlent, mivel akarata nem arra irányul, hogy a társaság nevében, illetőleg a társaság érdekeit szem előtt tartva kösse meg az ügyletet, hanem arra, hogy saját maga vagy más javára a társaság jogalanyiságával visszaélve, azt megkárosítva, azt eszközként használva és annak érdekeivel ellentétesen cselekedjék. Az alperesek közül azonban egyik személy sem vont ki avagyont, egyik sem intézkedett ügyvezetőként magánvagyonának növelése érdekében, ezért a felperes nemcsak hogy nem bizonyította, de semmilyen konkrét tény nem állított a vezető tisztségviselők felelősségének alapjaként szükséges többlet tényállási elemként. Hivatkozott arra is, hogy a zálogjogi jogosultságon alapuló követelése a felperesnek csak aszemben állhat fenn, mert e jogviszonyban aa zálogszerződés kötelezettje, amennyiben a zálogszerződés a felek között érvényesen létrejött. A hivatkozott zálogszerződés érvénytelensége iránt indult per még folyamatban van.

A IV. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy a 2011. november 18-án kelt ellenkérelmében tájékoztatta a perben résztvevő feleket arról, hogy a Fővárosi Bíróság 2011. augusztus 4-én jogerőssé vált 0100-1.Vh.500062/2009/20. végzése alapján a végrehajtási eljárás megszüntetése miatt köteles volt az adós számlájára a 158.821.50 forintot visszautalni. Valótlanul állította a felperes azt, hogy erről csak az utolsó tárgyaláson szerzett tudomást, mert ezt a tényt a Fővárosi Ítélet tábla 13.Gpkf.45.004/2011/2. számú ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasító végzése is tartalmazza. Ismételten állította, hogy a végrehajtó a jogszabályok maradéktalan betartásával járt el, részéről jogellenes magatartás tanúsítása nem történt. Hangsúlyozta, hogy a végrehajtó a végrehajtási eljárás során nem vizsgálhatja, hogy a cégnyilvántartásba bejegyzett adatok valósak-e vagy sem, mert a cégnyilvántartás közhitelességének elve alapján a bejegyzett cégalapok mindenki számára hitelesnek minősülnek, annak megváltoztatására pedig csak a cégbíróság jogosult. Értelmezhetetlen ezért a felperes azon vélekedése, hogy a végrehajtónak vizsgálnia kellett volna arészére bejegyzett pénzügyi számla megfelelőségét. Kiemelte, hogy a felperes a per során nem jelölte meg, mennyi összegszerűen a tényleges kára vagy kártérítési igénye a IV. rendű alperessel szemben, illetőleg milyen tények alapján állapítható meg a végrehajtó jogellenes magatartása és a megjelölt kár közötti okozati összefüggés. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság azt vélemezte, hogy a felperesnek a IV. rendű alperessel szemben előterjesztett perben a pertárgyérték az az összeg, ami a végrehajtói letéti számlán volt és visszautalására került (158.821.500 forint), ennek alapján határozta meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a legminimálisabb díjat, ebből következően a díj további mérséklésének nincs helye.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényeket a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakkal egészíti ki és pontosítja.

A törzstőkéjének 55 %-át kitevő üzletrész árverésére 2008. május 5-én került sor, melynek során a fenti üzletrészt a III. rendű alperes, mint árverési vevő 1.650.000 forint vételár ellenében szerezte meg. Augyanezen a napon elkészítette az új tagjegyzékét, melyben a III. rendű alperest 1.650.000 forint névértékű üzletrész tulajdonosaként, a 1.350.000 forint névértékű üzletrész tulajdonosaként jelölte meg. Ataggyűlése 2008. május 14-én határozatot hozott [4/2008.(V.14.) sz.] és önálló képviseleti jogosultsággal megválasztotta a III. rendű alperest vezető tisztségviselőnek. A tagváltozást és az új ügyvezető kinevezését tartalmazó, 2008. május 14-én elkészített egységes szerkezetbe foglalt társasági szerződést 2008. szeptember 2-án nyújtották be a cégbírósághoz változásbejegyzési kérelemmel.

A felperes tagsági jogviszonyának megszűnésével és az árverési értékesítés érvénytelenségével kapcsolatos bírósági eljárásban jogerős döntés még nem született.

Az elsőfokú eljárás során a IV. rendű alperes a Fővárosi Bíróság 2011. augusztus 4-én jogerőre emelkedett 0100-1.Vh.500062/2009/20. végzése alapján - a végrehajtási eljárás megszüntetése okán - visszautalta az adós vezetett számlájára az addig végrehajtói letéti számlán kezelt 158.821.500 forint összeget. A felperes, mint a végrehajtási eljárásban zálogjogosultként becsatlakozó személy, a IV. rendű alperes fenti intézkedését sérelmezve végrehajtási kifogást nem terjesztett elő.

A nem áll felszámolás hatálya alatt, a cégnyilvántartásban jelenleg is létező és működő gazdálkodó szervezetként szerepel.

A felperes Pp. 252. § (2) bekezdésére alapított fellebbezése elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú eljárás megismétlésének elrendelésére irányult lényeges eljárási szabálysértés miatt. A felperes az ítéleti döntésre kiható eljárási szabálysértésnek minősítette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványait nem foganatosította, a keresetét mégis részben bizonyítatlanság miatt elutasította. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolására irányuló kötelezettségét elmulasztotta, mert az érdemi határozatban nem tér ki a felperes által többlet-tényállási elemnek minősített körülmények, és az e körben csatolt bizonyítékok értékelésére. Emellett állította azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem adott lehetőséget arra, hogy a felperes az utolsó tárgyaláson megismert új tény alapján nyilatkozatot tegyen, keresetét módosítsa, ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványait előterjessze.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kétséget kizáróan igazolt körülmények alapján megállapítható tényeket a határozatában lényegében rögzítette, azokból jogszerű következtetéseket vont le, a vezető tisztségviselők felelősségének megállapíthatósága körében a jogi álláspontját világosan kifejtette, ennek alapján a felperes által többlet-tényállási elemnek minősített intézkedéseket

és mulasztásokat röviden értékelte, ezért a Pp. 221. § (1) bekezdése alapján az indokolási kötelezettség elmulasztása nem róható a terhére.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú eljárás iratai alapján megállapította, a felperes valótlanul állította, hogy a végrehajtói letéti számlán levő pénzösszeg visszautalásáról csak az utolsó tárgyaláson szerzett tudomást. A IV. rendű alperes 2012. január 30-án a felperes által második alkalommal előterjesztett ideiglenes intézkedési kérelmét elutasító elsőfokú végzés elleni fellebbezésre tett észrevételében jelentette be (58. sorszám) az elsőfokú bíróságnak, hogy a végrehajtói letéti számlán kezelt 158.810.505 forint összeget visszautalta az adós cégnyilvántartásban bejegyzett, vezetett számlaszámára. A Fővárosi Ítéltábla a 13.Gpk.43.371/2012. számú ügyben a fellebbezés folytán felterjesztett iratokból a IV. rendű alperes 58. sorszámú fellebbezési ellenkérelmét 2012. február 28-án kiadni rendelte az ellenérdekű fél részére, melyet a felperes jogi képviselője a térítvény adatai szerint 2012. március 5-én vett át. E tényről a felperes nemcsak a IV. rendű alperes fellebbezési ellenkérelméből 2012. március 15-én, hanem a Fővárosi Ítéltábla 13.Gpkf.43.371/2012/3. számú, 2012. március 26-án meghozott határozatából is értesülhetett, mert ezt az „új” körülményt a másodfokú végzés tényállási elemként tartalmazta. A másodfokú végzés kézbesítésére az elsőfokú eljárás során rögzített 77. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal 6. bekezdésében foglalt felperesi nyilatkozat, valamint a kézbesítést igazoló térítvény adatai alapján 2012. április 24-én sor került. A felperesnek tehát elegendő idő állt a rendelkezésére, hogy a 2012. május 15-ei tárgyalást megelőzően írásbeli előkészítő iratban a keresetét a károsodással veszélyeztető magatartástól történő eltiltás vonatkozásában a III. és a IV. rendű alperesekkel szemben módosítsa, azonban ezt elmulasztotta, és az elsőfokú eljárás utolsó tárgyalásán sem tett ilyen tartalmú jognyilatkozatot. Az elsőfokú bíróság a felperes igényérvényesítési jogait nem korlátozta, azok gyakorlásában a felperest nem akadályozta, a Pp. 3. § (6) bekezdésében előírt eljárási kötelezettségeinek eleget tett, ezért az elsőfokú tárgyalás megismétlésének elrendelését a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján erre hivatkozással sem találta indokoltnak.

Az elsőfokú bíróság érdemi döntésének jogi okfejtésével a Fővárosi Ítéltábla nagyobb részt egyetértett, az indokolást az alábbiakkal egészíti ki.

A felperesnek az I., a II. és a III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresete kártérítés megfizetésére irányult lényegében arra hivatkozással, hogy az I. és a II. rendű alperesek, mint 2007. június 23-áig tisztségükben lévő ügyvezetők, majd a III. rendű alperes, mint 2008. május 15-étől jogszerűtlenül ügyvezetővé választott személy, a vezetői tisztségükből fakadó jogaikkal visszaélve a felperesnek kárt okoztak, mert elmulasztották megtenni azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek lettek volna ahhoz, hogy a vezetésük alatt álló a részére kölcsönt folyósító bank felé a fizetési kötelezettségeit szerződészerűen teljesítse. Ezáltal előidézték azt a helyzetet, hogy a hitelnyújtáskor biztosítékot szolgáltató felperesnek kellett a „helyett” helytállni, amely a felperes vagyonában

csökkenést okozott. A felperes károkozó magatartásként kérte értékelni azt is, hogy az I. és a II. rendű alperesek a felperes tagsági jogainak érvényesítését akadályozták, a felperest mint tagot megillető felvilágosítás megadását és az egyes taggyűlési határozatok végrehajtását elmulasztották, a felperest a tagsági jogviszonyától jogellenesen megfosztották. Vélelmezte, hogy a banki kölcsön fedezetét az ügyvezetők elvonták, és állította, hogy megakadályozták a felperest megillető biztosítékok érvényesítésében (abban, hogy a jelzálogjogát a tulajdonában álló ingatlanokra bejegyeztesse, abankszámlái felett rendelkezzen).

A felperes tehát részben a tagi sérelmeit kérte értékelni, amikor ahelyett a vezető tisztségviselőinek felelősségre vonását kérte. A társaság tagja azonban a társaság megszűnése előtt a társaság ügyvezetőjével szemben saját részére nem jogosult kártérítési igényt érvényesíteni, ezért az e körben előadott hivatkozásait ebben a kártérítési perben nem lehetett figyelembe venni.

A felperest aés a részére kölcsönt nyújtó bank, valamint e kölcsön biztosítékai körében megkötött megállapodások alapján kellett „harmadik személynek” minősíteni, mert azt állította, hogy az általa nyújtott biztosíték érvényesítése folytán aszemben megtérítési igénye keletkezett, melynek kifizetésére a vezető tisztségviselők felróható magatartása miatt nem került sor. A fenti állítása miatt a kártérítési keresetét a Ptk. 339. §-a, a régi Gt. 29. §-a, illetőleg a Gt. 30. §-a alapján kellett vizsgálat alá vonni. A perben a III. rendű alperes magatartását is a vezető tisztségviselőkre vonatkozó szabályok szerint kellett értékelni, mivel a.....legfőbb szerve 2008. június 14-én taggyűlési határozatot hozott, amelyben önálló képviseleti joggal felruházott vezető tisztségviselőnek választotta a III. rendű alperest. A Gt. szabályai szerint a taggyűlési határozattal megválasztott vezető tisztségviselő jogosítványa mindaddig fennáll, amíg a társaság legfőbb szerve a vezetőt a tisztségéből vissza nem hívja, vagy a bíróság ezt a - meghatározott személyek által, meghatározott perindítási határidőn belül kezdeményezett - taggyűlési határozat bírósági felülvizsgálata iránti perben a taggyűlési határozatot hatályon kívül nem helyezi [Gt.46. § (2) bekezdés].

A felperes a keresetében a károsodásának bekövetkezését 2006. június 19. napján határozta meg, amikor a régi Gt. volt hatályban. Az ügyvezetők jogellenes magatartásának elkövetését azonban részben az ezt követő időszakban jelölte meg, ezért a 2006. július 1-jén hatályba lépett Gt. rendelkezéseit is alkalmazni kellett. Az elsőfokú bíróság helytállóan idézte a gazdasági társaságra irányadó felelősségi szabályokat, és helyesen mutatott rá arra is, hogy a régi Gt. 29. § (3) bekezdése tartalmilag azonos a Gt. 30. § (1) bekezdésének rendelkezésével. A régi Gt. 29. § (1) bekezdése értelmében a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A jogszabályok, a társasági szerződés (alapító okirat, alapszabály), illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik vétkes megszegésével a gazdasági társaságnak okozott károkért a

polgári jog szabályai szerint felelnek a társasággal szemben. A (2) bekezdés szerint az együttes cégjegyzési joggal rendelkező vezető tisztségviselők, illetve a részvénytársaság igazgatósága esetében az (1) bekezdésben foglalt módon okozott kárért való felelőssége egyetemleges. A (3) bekezdés rögzíti azt, hogy a társaság felelős azért a kárért, amelyet vezető tisztségviselője e jogkörében eljárva harmadik személynek okozott.

A Gt. 30. §-a már az (1) bekezdésben rögzíti, hogy a társaság felelős azért a kárért, amelyet vezető tisztségviselője e jogkörében eljárva harmadik személynek okozott. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal - és ha e törvény kivételt nem tesz -, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A vezető tisztségviselők a polgári jog általános szabályai szerint felelnek a gazdasági társasággal szemben a jogszabályok, a társasági szerződés, illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért. A (3) bekezdés értelmében a gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. Külön törvény e követelmény felróható megszegése esetére - ha a gazdasági társaság fizetéseképtelenné vált vagy külön jogszabály szerint, a fizetéseképtelenség vizsgálata nélkül, jogutód nélkül megszüntették - előírhatja a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét. A (4) bekezdés alapján az együttes képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselők, illetve testületi ügyvezetés esetén a vezető tisztségviselők gazdasági társasággal szembeni kártérítési felelőssége a Ptk. közös károkozásra vonatkozó szabályai szerint egyetemleges. Ha a kárt a testületi ügyvezetés határozata okozta, mentesül a felelősség alól az a tag, aki a döntésben nem vett részt, vagy a határozat ellen szavazott. A (6) bekezdés ad törvényi lehetőséget arra, hogy a gazdasági társaság jogutód nélkül való megszűnése után a vezető tisztségviselőkkel szembeni kártérítési igényt - a jogerős cégbírósaági törléstől számított egyéves jogvesztő határidőn belül - a társaság cégbírósaági törlésének időpontjában tagsági jogviszonyban álló tagok (részvényesek) érvényesíthetik. Ha a tag (részvényes) felelőssége a gazdasági társaság kötelezettségeiért a társaság fennállása alatt korlátozott volt, a kártérítési igényt a tag (részvényes) a társaság megszűnésekor felosztott vagyonból az őt megillető rész arányában érvényesítheti.

A fenti szabályok egyértelműen azt rögzítik, hogy a társaság felelős azért a kárért, amelyet vezető tisztségviselője e jogkörében eljárva harmadik személynek okozott. A vezető tisztségviselő a gazdasági társaság törvényes képviselője, így a Ptk. 219. § (2) bekezdése alapján a képviselő cselekménye által a képviselt (társaság) válik jogosítottá és kötelezetté. A Gt. idézett rendelkezései összhangban állnak a Ptk. 28. § (4) bekezdésének azzal a rendelkezésével, amely szerint a jogi személy jogképes, jogképessége pedig kiterjed mindazokra a jogokra és kötelezettségekre, amelyek jellegüknél fogva nem csupán az emberhez fűződhetnek. A jogi személyt a

jogok és kötelezettségek elkülönülten, mint önálló jogképességgel rendelkező jogalanyt illetik meg, emellett a jogi személy a tagok vagyonától elkülönült vagyonnal rendelkezik, amelyhez elkülönült felelősség társul, ezért a jogi személy nevében tevékenységi körében eljáró, a jogi személlyel vezető tisztségviselői jogviszonyban álló személyekkel szemben a jogi személlyel szerződő fél főszabály szerint közvetlenül nem léphet fel. A Gt. garanciális szabályként rögzíti, hogy a vezető tisztségviselő e jogkörében eljárva harmadik személynek okozott kárért a társaság felelős. Ez a felelősség azonban nem érinti a gazdasági társaság azon jogát, hogy a károkozó vezető tisztségviselővel szemben saját maga kártérítési igényt érvényesítsen. Amennyiben közvetett károkozás esetén, a vezető tisztségviselő tevékenységének következtében harmadik személy károsodik, az okozott kárért a gazdasági társaság tartozik helytállni, tehát a vezető tisztségviselő felelőssége főszabályként nem a károsult harmadik személlyel, hanem a gazdasági társasággal szemben áll fenn.

A vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal - és a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kivételével - a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A felelősségre vonás alapja a magasabb szintű elvárhatóság alapján a fokozott gondosság követelményének megsértése a vezető tisztségviselő részéről. A vezető tisztségviselőtől elvárható magatartás, hogy a társaság érdekeit megőrizze, a társaság érdekében cselekedjék. A vezető tisztségviselők a polgári jog általános szabályai szerint felelnek a gazdasági társasággal szemben a jogszabályok, a társasági szerződés, illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeit felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért.

A gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat már nem a társaság, hanem annak hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. Külön törvény e követelmény felróható megszegése esetére, ha a gazdasági társaság fizetéseképtelenné vált, előírhatja a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét. Ilyen felelősség-áttörési szabályt tartalmaz a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-a arra az esetre, ha a társaság felszámolás hatálya alá került. A Gt. is tartalmaz a társaságot terhelő felelősséget áttörő rendelkezést a hitelezők védelme érdekében [régai Gt. 56. § (3)-(4) bekezdése, Gt. 50. §] azokra az esetekre, ha a társaság jogutód nélkül úgy szűnt meg, hogy a hitelezői követeléseik kielégítetlenek maradtak.

A jogilag létező társaság esetén a Gt. 30. § (1) bekezdésében rögzített, a társaságot terhelő felelősségi szabály áttörésére, és közvetlenül a vezető tisztségviselők elmarasztalására a bírósági gyakorlatban csak kivételesen került sor.

A Debreceni Ítéltábla BDT2011. 2392 számú eseti döntésében azt a jogi álláspontját hangsúlyozta, hogy létező gazdasági társaság elkülönült felelősségére vonatkozó általános szabály áttörésére csak kivételesen, akkor kerülhet sor, ha megállapítható, hogy a jogi személy létrehozásával, illetőleg működtetésével a károkozásban érintett vezető tisztségviselő célja a jogi személy elkülönült jogalanyiságából és felelősségéből származó előnyök tisztességtelen kihasználása azáltal, hogy a jogi személy elkülönült vagyonát kizárólag a saját céljaira, a magánvagyonára gyarapítása érdekében hasznosítja, és a jogi személy létrehozásával, illetőleg működtetésével kizárólag annak szerződéses partnereit kívánja megtevesztetni. A felelősségre vonás alapja tehát az, hogy magatartásával sérti azt a polgári anyagi jogi követelményt, mely szerint az ügyvezető a jogait jóhiszeműen és tisztességesen köteles gyakorolni, hatáskörét nem használhatja fel a maga hasznára, nem helyezheti személyes érdekeit a társaság céljai elé.

A Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiuma az 1/2005. (VI. 17.) Kollégiumi ajánlásában, illetőleg a BDT2008. 1802 számú eseti döntésében arra mutatott rá, hogy ha a vezető tisztségviselő a társaság vagyonát jogszerűtlenül magáncélból hasznosítja, a magánvagyonára javára menti át (akár áttételesen), és e csalárd eljárásával a hitelezőket megkárosítja, indokolt, hogy a harmadik személy hitelezőkkel szemben a magánvagyonára terhére közvetlenül álljon helyt.

Ettől eltérő a helyzet, ha a károkozásra a károkozó személynek a vezető tisztségviselői jogkörén kívül kifejtett magatartásával okozati összefüggésben kerül sor. A Gt. a társaság helytállását ugyanis csak a kifejezetten vezető tisztségviselői jogkörben okozott károkért állapítja meg. Ebből következik, hogy a társaság nem felel olyan magatartásokból eredő károkért, amelyek nem a vezető tisztségviselői jogkörrel kapcsolatos magatartás miatt következtek be.

Ilyennek minősítette a Legfelsőbb Bíróság a BH2004. 408 számú eseti döntésében a perbe vont alperes magatartását, amikor rámutatott arra, hogy ha a vezető tisztségviselő e minőségének felhasználásával követ el bűncselekményt és ezzel okoz kárt harmadik személyeknek, a harmadik személyek irányában felelősségre vonható azon indokok alapján, hogy a bűncselekmény elkövetése semmiképpen sem minősülhet az ügyvezető ügykörébe eső tevékenységnek, mert egyetlen gazdasági társaság tevékenységi körébe sem tartozhat bűncselekmény elkövetésének az elősegítése. A Legfelsőbb Bíróság levont jogkövetkeztetése szerint ebben az esetben a kárért való felelősségnek nem volt társasági jogi vetülete.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Gt. 30. § (1) bekezdésében rögzített, a társaságot terhelő felelősségi szabály nem alkalmazható, ha a perbe vont, egyébként társaságban vezető tisztséget betöltő személy nem a tisztségéhez tartozó feladatai körében, a tisztségéből fakadó jogait gyakorolva, hanem ügykörén kívül eljárva tanúsít károkozó magatartást. A felelősség áttörését pedig olyan kivételes esetben tartja indokoltnak, amikor a vezető tisztségviselő a feladatait a tisztségéből fakadó jogaival visszaélve, a saját egyéni érdekeit előtérbe helyezve,

szorosan az érdekeltségi körébe tartozó személyek vagy társaságok, illetőleg a magánvagyonra javára úgy látja el, hogy intézkedésével vagy mulasztásával összefüggésben a harmadik személynek kárt okoz.

Jelen perben tehát a kártérítési jogcímen marasztalásra irányuló kereset körében a felperest a Ptk. 339. §-a és a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján nem csupán a kár bekövetkezte, a károkozóként megjelölt személy magatartása és a kettő közötti okozati összefüggés bizonyítási kötelezettsége terhelte, hanem annak a többlet tényállási elemnek a bizonyítása is, hogy a károkozó ügyvezetők a magatartásukat csalárd célzattal, és a saját vagyonukat gyarapító eredménnyel fejtették ki. A társaság elkülönült felelősségi szabályának áttöréséhez szükséges többlettényállás körében nem azt kellett bizonyítania, hogy az ügyvezetők a jogkörükben eljárva bűncselekményt követtek el, ezért a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú ítéletben kifejtett azon állásponttal, hogy bűncselekmény elkövetésének bizonyítatlansága miatt minősül a kereset megalapozatlannak. A felperesnek azt kellett volna igazolnia, hogy az ügyvezetők a tisztségükből fakadó jogaikkal visszaélve olyan konkrét intézkedéseket tettek, amelyekkel a hitelezőinek követelését fedező társasági vagyont úgy vonták el, hogy azzal saját érdekeiket szolgálták, a magánvagyonukat vagy az érdekkörükbe tartozó jogalanyok vagyonát gyarapították.

A károkozó magatartást vizsgálva a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a felperes nem azt állította, hogy az I. és a II. rendű alperes a képviselőjében színlelt kölcsönszerződést kötött, és a felvett hitelt saját céljaira fordította. Azt sem állította, hogy az ügyvezetők csalárd célzattal vették rá a felperest, hogy a kölcsönt folyósító banknak, vagy a garantőr banknak saját vagyonával biztosítékot nyújtson. A felperes a vagyoni érdeksérelmét abból vezette le, hogy a a által nyújtott kölcsönt nem fizette vissza, ezért a kölcsön visszafizetéséért végső soron neki kellett helytállni. Azt minősítette károkozó magatartásnak, hogy az ügyvezetők a vagyonát, amely a felperes megtérítési igényének a fedezetét szolgált volna, „eltüntették”. Azzal összefüggésben azonban a felperes nem tett konkrét tényelőadást, hogy ki, mikor és milyen intézkedéssel vonta el a fedezetet, a fedezet elvonást a tagi sérelmei okán „feltételezte”. Azt pedig nem is állította, hogy az „elvont vagyont” az ügyvezetők a saját javukra vagy az érdekkörükbe tartozó jogalanyok javára fordították. E hiányosságok miatt az állításai nem voltak alkalmasak az I., a II. és a III. rendű alperesek mint vezető tisztségviselők közvetlen kártérítési felelősségének alátámasztására. A felperes határozott tényállítások bizonyítása helyett a feltételezései igazolása végett terjesztett elő bizonyítási indítványokat (kérte, hogy a bíróság keresse meg a számláit vezető pénzügyintézeteket a számlák feletti rendelkezések és a folyószámla adatok változásának megismerése érdekében). Ezekre azért nem kerülhetett sor, mert a bizonyítási indítványok nem a felperes konkrét állításainak igazolását célozták, hanem a felperes feltételezései alapján „adatgyűjtésre” irányultak, azonban ez nem feladata a polgári perben eljáró bíróságnak.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta a II. rendű alperes jogi álláspontját, mely szerint a felperes a vagyoni érdeksérelme bekövetkezését sem igazolta a szükséges mértékben. Az általa csatolt okirati bizonyítékok (a keresetlevélhez és a 42. sorszámú iratokhoz csatolt héber nyelvű banki levelek, valamint azok fordításai) alapján nem volt kétséget kizáró módon megállapítható az a releváns tény, hogy a felperes, mint székhelyű (betéti társaságnak vagy polgári jogi társaságnak megfelelő formában működő) társaság, mint a tagjaitól elkülönülő jogalany, fizette meg a garantőr banknak az általa teljesített összeget. Ezt a tényt a felperes által hivatkozott - egyezségi tárgyaláson részt vevő személyek - tanúvallomása nem igazolhatta, ezzel szemben további vitát kizáró módon alátámaszthatta volna a felperes és a között létrejött bankgarancia és viszontgarancia szerződés, és a viszontgarancia teljesítését tartalmazó okiratok, valamint azok hiteles fordítása, melyeket a felperes az elsőfokú eljárásban a bíróság felhívása ellenére sem mutatott be. A felperes állítását az iratokhoz mellékelt zálogszerződések sem támasztották alá a bizonyosságot elérő fokon, mert a vagyont terhelő zálogszerződésben foglaltak, valamint a vállalt bankgarancia és viszontgarancia adatai nem egyeztek. A zálogszerződés szerint a 1.000.000 USD összeg erejéig vállalt zálogkötelezettséget a felperesi zálogjogosult részére, melyet a felperes előadása szerint az indokolt, hogy a működéséhez a felperes nyújtotta az anyagi fedezetet, a hiteléhez a felperes adta a biztosítékot. A bankgarancia, illetőleg viszontgarancia összegét ezzel szemben a felperes 1.900.000 USD összegben határozta meg (melyből 1.757.227 USD került levonásra a számláján levő összegből). Emellett a felek azt egybehangzóan állították, hogy a vagyont terhelő zálogszerződés érvénytelensége iránti per jelenleg is folyamatban van.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ha az a tény kétséget kizáróan igazolást nyer, hogy a részére a bankgarancia szolgáltatásából eredő fizetési kötelezettség teljesítése érdekében a felperes nyújtott biztosítékot, és azt a a felperes vagyonának terhére érvényesítette is, a felperest további tények bizonyításának kötelezettsége is terhelte volna. Abból ugyanis, hogy a felperesnek a szemben megtérítési igénye keletkezett, még nem következik okszerűen, hogy a felperes vagyonában károsodás (vagyoncsökkenés) következett be, mert amennyivel csökkent a felperes pénzeszköze, annyival nőtt a szembeni pénzbeli követelése. A károsodása annak a további ténynek a bizonyítása esetén lett volna megállapítható, ha igazolást nyert volna, hogy a követelésének érvényesítése a vagyonának elvonása miatt nem vezetett eredményre. Adatok állnak rendelkezésre arról, hogy a felperes a jelzálogjogát a szemben megkísérelte érvényesíteni, ez azonban nem azonos a társasággal szemben keletkezett követelése érvényesítésével. A felperes a szemben a követelését bírósági úton nem érvényesítette, ezért a marasztaló bírósági határozat meghozatalára, bírósági végrehajtás eredménytelen megkísérlésére sem került sor. A nem áll felszámolás hatálya alatt, melyben a felperes a megtérítési igénye alapján a követelését bejelentette volna. Ebből következik, hogy a felperes a perben csupán állította, de nem bizonyította, hogy a jogilag ma is létező szemben fennálló követelésére a nincs fedezete.

A fenti indokok alapján találta a Fővárosi Ítéltábla a felperes keresetét bizonyítatlanság okán alaptalannak.

A felperes további keresetet is előterjesztett, amelyben kármegelőzési cézzal meghatározott intézkedésektől kérte eltiltani a III. és a IV. rendű alpereseket. A Ptk. 341. § (1) bekezdése értelmében károsodás veszélye esetén a veszélyeztetett kérheti a bíróságtól, hogy azt, akinek részéről a veszély fenyeget, tiltsa el a veszélyeztető magatartástól, illetőleg kötelezze a kár megelőzéséhez szükséges intézkedések megtételére és - szükség szerint - biztosíték adására. A fenti rendelkezés egy nem bekövetkezett, de reálisan károkozással fenyegető helyzet esetén alkalmazható, annak célja, hogy a veszélyt elhárítsa, emiatt nem feltétel, hogy a veszélyeztetés felróható legyen. Amennyiben azonban azok a körülmények megváltoznak, amelyek miatt korábban fennállt a károsodással fenyegető helyzet és a veszélyeztetés nem áll fenn, a kereset a ténybeli megalapozottságát elveszíti, és a jogvédelmi szükség hiánya miatt a kereset alaptalanná válik.

A felperes a károsodással fenyegető veszélyhelyzetet abban a körülményben határozta meg, hogy a végrehajtói letéti számlán levő pénzösszeg eltűnhet, ha a végrehajtó (IV. rendű alperes) a társaság részére a III. rendű alperes által nyitott számlára utalja át, és ezzel elveszik a felperesnek a társasággal szemben támasztott megtérítési igénye kielégítésére fordítható utolsó ismert társasági vagyon. Ez a helyzet azonban az elsőfokú eljárás alatt megváltozott, amikor a visszautalás megtörtént, ezért a felperes által károsodással fenyegető helyzetnek minősített tényalap megállapítására nem kerülhetett sor, még akkor sem, ha a felperes minősítését a bíróság elfogadja. A veszélyeztető magatartástól eltiltásra vonatkozó kereseteket az elsőfokú bíróság a fentiek figyelembe vételével helytállóan utasította el.

A fellebbezésre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla rámutat arra is, hogy helyesen járt el a végrehajtó, amikor a végrehajtási eljárás megszüntetését követően a jogkörében eljárva az adóst megillető pénzösszeget az adós cégnyilvántartásba bejegyzett számlájára visszautalta. A végrehajtónak sem jogosultsága, sem kötelezettsége nincs arra, hogy az adós cégjegyzékbe bejegyzett számlaszáma valódiságát felülvizsgálja. Nem tartozik a feladatai közé az sem, hogy vizsgálja a részére számlát nyitó személy képviseleti jogosultságát. A cégjegyzékbe történő bejegyzéssel számára a számlaszám hatályos bejegyzett adatnak volt tekinthető.

A felperes a IV. rendű alperessel szemben kártérítés megfizetésére irányuló határozott keresetet nem terjesztett elő. Tekintettel azonban arra, hogy a jogorvoslati kérelmében a IV. rendű alperes terhére kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes magatartást állított, a Fővárosi Ítéltábla kitér a következőkre is.

A IV. rendű alperes helytállóan hangsúlyozta, hogy a végrehajtó kártérítési felelősségre vonása esetén a Ptk. 349. §-ának rendelkezéseit kell figyelembe venni. A Vht. 236. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a végrehajtó a végrehajtói működése körében, illetőleg az eljárása során okozott kár megtérítéséért a Ptk. szerint felel. A Ptk. 349. § (1) bekezdése értelmében államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A Ptk. 349. § (3) bekezdése alapján ezeket a szabályokat kell alkalmazni a bíróság és ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre is, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

A végrehajtás a bírósági eljárás része, közhatalmi tevékenység. A IV. rendű alperes a végrehajtást kérőnek az adós szemben előterjesztett kérelme alapján indult végrehajtás során látta el a végrehajtói feladatait. Az önálló bírósági végrehajtó eljárása kapcsán a Vht. 217. §-a szerinti végrehajtási kifogás minősül rendes jogorvoslatnak. Jelen perben nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a felperes a végrehajtónak a letéti számlán kezelt összeg (adós) részére történő visszautalásával kapcsolatos intézkedése tárgyában végrehajtási kifogással, azaz rendes jogorvoslati lehetőséggel élt volna. Emellett a IV. rendű alperes jogellenes magatartásának ténye sem volt megállapítható, tekintettel arra, hogy a végrehajtási eljárás megszüntetése után a végrehajtást elrendelő bíróság utasítása alapján köteles volt az adós részére a végrehajtói letéti számlán kezelt pénzüsszeget az adósna visszautalni. A végrehajtó felelősségét megalapozó konjunktív feltételek közül tehát a jogellenes magatartás is hiányzik.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesnek az elsőfokú perköltség leszállítására irányuló fellebbezési kérelmét az I., a II. és a III. rendű alperesek vonatkozásában nem találta megalapozottnak. A pénzbeli marasztalásra irányuló eljárás pertárgyértéke 392.406.361 forint volt, melynek figyelembe vételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének c) pontja alapján a bíróságnak - erre irányuló megállapodás hiányában - a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét minimálisan 1.000.000 forint összegben kell megállapítania. Az ügy bonyolultsága, a perben megtartott tárgyalások száma, az alperesek által előterjesztett beadványok mennyisége alapján megállapítható elvégzett ügyvédi tevékenység értékelésével a Fővárosi Ítéltábla a munkadíj összegének mérséklését nem találta indokoltnak. Ezzel szemben a III. rendű és IV. rendű alperesekkel szemben előterjesztett további kereset vonatkozásában a veszélyeztető magatartástól eltiltásra irányuló eljárás pertárgyértéke nem határozható meg. Ebből következően a IV. rendű alperes ügyvédjének munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (3) bekezdése alapján kellett kiszámítani. Az IM rendelet 3. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a perben a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek a pert megelőző és a peren kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 5.000 forint, de legalább 10.000 forint. A IV. rendű alperes jogi képviselőjének elsőfokú eljárásban kifejtett tevékenysége munkaidő igényét - figyelembe véve a részvételével megtartott tárgyalásokat, valamint a felkészüléssel és beadvány-

szerkesztésével eltöltött időt - a Fővárosi Ítéltábla 60 munkaóránál találta meghatározhatónak, amelyből következően a munkadíját 300.000 forint összegben állapította meg.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben - a IV. rendű alperes perköltségének összege vonatkozásában - megváltoztatta, egyebekben a fenti indokolásbeli kiegészítéssel a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A per főtárgya és a perköltség tekintetében sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-a és a 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesek másodfokú eljárásban felmerült perköltségét. Az I., a II. és a III. rendű alperesek jogi képviselőinek munkadíját - megállapodás csatolásának hiányában - mérlegeléssel, az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a)-c) pontja, valamint az (5) bekezdése alapján határozta meg személyenként 500.000 forint összegben, figyelembe véve, hogy az I. és III. rendű alperesek jogi képviselői áfa-körbe tartoznak. A IV. rendű alperes jogi képviselőjének munkadíját a másodfokú eljárásban az IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján 100.000 forintban határozta meg.

Budapest, 2012. december 11.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Volein Anna s.k.

előadó bíró

Molnár József s.k.

bíró

Dr.

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő